

Dejlig er den himmel blå

1. Dej - lig er den him - mel blå, lyst det er at
 se der - på, hvor de gyl - ne stjer - ner blin - ke,
 hvor de smi - le, hvor de vin - ke os fra jor - den
 op til sig, os fra jor - den op til sig.

Denne stjerne lys og mild,
 som han aldrig lede vild,
 er hans guddomsord det klare,
 som han os lod åbenbare
 til at lyse for vor fod.

Kommer små og hører til!
 Jeg for eder sjunge vil
 om så lys og mild en stjerne,
 jeg det ved, I hører gerne;
 himlen hører eder til.

Stjernen ledte vise mænd
 til vor Herre Kristus hen;
 vi har og en ledestjerne,
 og når vi den følger gerne,
 kommer vi til Jesus Krist.

Vise mænd fra Østerland
 drog i verden ud på stand
 for den konge at oplede,
 for den konge at tilbede,
 som var født i samme stund.

Når den stjerne lys og blid
 sig lod se ved midnatstid,
 var det sagn fra gamle dage,
 at en konge uden mage
 skulle fødes på vor jord.

Langt herfra i Østerland
 stod en gammel stjernemand,
 så fra tårnet vist på himlen,
 så det lys i stjernevrmlen,
 blev i sind så barneglad.

De ham fandt i Davids hjem,
 de ham fandt i Betlehem
 uden spir og kongetrone,
 der kun sad en fattig kone.
 vugged' barnet i sit skød.

Det var midt i julenat,
 hver en stjerne glimted' mat;
 men med ét der blev at skue
 én så klar på himlens bue
 som en lille stjernesol.

Derfor blev i Østerland
 nu så glad den gamle mand;
 thi han ville dog så gerne
 se den lyse kongestjerne,
 før han lagdes i sin grav.